Τιμᾶται Λεπτῶν 10 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ **Τιμᾶται Λεπτῶν 10**

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 6 Ἰουνίου 1893 ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 71

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις ..... » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΟΥ, ἐκ τῶν τοῦ G. Barrili.
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.
—ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΑΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΟΥ

[Ἐκ τῶν τοῦ GIULIO BARRILI]

[Τέλος]

«Φίλοι, καὶ χίλια ἔτη ἂν ζήσω, δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐκείνην τὴν φράσιν, τὴν ἡδονὴν ἐκείνην· εἰς δὲ τὴν ἀνάμνησιν ταύτην θὰ τρέμω ὅλος, ὡς ἔτρεμον τότε, εἰς τὴν ἐπαφὴν τῆς μαλθακῆς κόμης της, λελυμένης ὑπὸ τῆς νυκτερινῆς αὔρας.

»Ἡ ἡμέρα τοῦ Κουτκοῦ ἐπλησίαζεν. Οἱ προϋχοντες τῆς νήσου μὲ ἐθεώρουν φυλικῶς· ἀλλὰ τίς γνωρίζει, ἂν εἰς τὰ φιλικὰ βλέμματά των δὲν συνυπῆρχε καὶ μέρος τι γαστρονομικῆς περιεργίας; Οἱ ὀδόντες των, ὅτε ἐγέλων, μοὶ ἐπροξένουν φρικίασιν.

»Ταῦτα πάντα μ' ἔπειθον νὰ μὴ ἀναπαυθῶ ἐπὶ τῶν δαφνῶν τοῦ δικτύου τοῦ ὑπ' ἐμοῦ ἐφευρεθέντος. Μεταξὺ τῶν λειψάνων τοῦ ναυαγίου εἶχον φυλάξει μάχαιραν τινά, δι' ἧς ἐσκέφθην νὰ κατασκευάσω καλλιτεχνήματά τινα πρὸς ὡραϊσμὸν τῶν καλυβῶν τῶν ἀνθρωποφάγων ἐκείνων.

»Τὸ πρῶτον γέννημα τῆς ἐργασίας μου ὑπῆρξε μικρά τις πυξὶς διηνθισμένη διὰ κογχυλίων καὶ ποικιλοχρόων λιθαρίων, ἅπερ συνήρμοζον διὰ ρητίνης τινὸς ὑπ' ἐμοῦ εὑρεθείσης εἰς τὰ δάση. Ἡ πυξὶς ὑπῆρχεν ἀντικείμενον γενικοῦ θαυμασμοῦ, καὶ ὁ βασιλεὺς εὐηρεστήθη νὰ τὴν κρατήσῃ δι' ἑαυτόν. Ὁ πρωθυπουργὸς Τουρουροῦ ἠθέλησεν ὁμοίαν τινὰ καὶ αὐτός, καὶ μετὰ παρέλευσιν δύο ἡμερῶν τῷ ἔφερον πυξίδα διὰ νὰ τὴν προσφέρῃ εἰς τὴν *Δρόσον τῆς πρωΐας*.

»— Τὴν ἀπεδέχθην, μοὶ εἶπεν ἡ ἡγεμονὶς τὴν ἐπαύριον, ἐπειδὴ ἐφανταζόμην ὅτι ἦτο ἔργον τοῦ Caila Lapi.

»Ἐμψυχωθεὶς ἐκ τῆς πρώτης ἐπιτυχίας, ἀπεφάσισα νὰ κατορθώσω τι μέγιστον. Ἐπρομηθεύθην τεμάχιόν τι λευκοῦ καὶ μαλακοῦ ξύλου, ἐξ οὗ—μετὰ πολύμοχθον ἐργασίαν — κατεσκεύασα ἄγαλμά τι τοῦ Θεοῦ Κουτκοῦ, ἔχον ὕψος πήχεως πλὴν τῶν πτερῶν ψιττακοῦ τῶν κοσμούντων τὴν κεφαλήν, Ὁ Κανόβας δὲν ἤθελε βεβαίως υἱοθετήσει τὸ ἄγαλμα ἐκεῖνο, ἀλλ' οἱ κάτοικοι τῆς Ὀκουενακάτης δὲν ἦσαν πολὺ δύσκολοι. Τὸ σχῆμα τοῦ ἀνθρώπου ὑπῆρχεν· ὑπῆρχον τὰ πτερά, ὁ μανδύας, ἡ λόγχη· οὔτε ἡ γενειὰς ἔλειπεν εἰς τὴν θεότητα ἐκείνην, εἰς ἣν πρὸς μεγαλειτέραν ἀξιοπρέπειαν εἶχον θυσιάσει τρίχας τινὰς αὐτῆς τῆς γενειάδος μου.

»Ἡ ἡμέρα τῆς ἑορτῆς ἐπῆλθεν. Οἱ αὐλικοὶ ἦσαν πάντες συνηθροισμένοι μετὰ τοῦ βασιλέως καὶ τῆς ἡγεμονίδος ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ συμβουλίου, ὅτε, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Labsolu, ἐπαρουσιάσθην εἰς τὸν βασιλέα καὶ ἀπεκάλυψα τὸν Κουτκοῦ.

»Κατ' ἀρχὰς οἱ πάντες ἐξεπλάγησαν· ἀλλὰ μόλις προέφερα τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ ἔπεσαν πάντες γονυπετεῖς προσκυνοῦντες αὐτόν.

»Ἤρχισαν ἔπειτα αἱ προσεκτικαὶ ἐξετάσεις, αἱ λεπτομερεῖς παρατηρήσεις, τὰ πολυειδῆ σχήματα, αἱ κραυγαὶ παιδικοῦ, οὕτως εἰπεῖν, θαυμασμοῦ. Ὁ Οὐρουτουκτοῦ μετὰ μακρὰν σιωπὴν μοὶ εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Caila Lapi, σήμερον ἀκριβῶς, κατὰ τὰ συμπεφωνημένα, ἔπρεπε ν' ἀποθάνῃς. Ἡ χαρίεσσα ἀδελφή μου ἀγνοεῖ εἰσέτι ὁποίαν γλυκεῖαν γεῦσιν ἔχει τὸ ἀνθρώπινον κρέας.

»Ἐφρικίασα. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐξηκολούθησεν:

»— Ὑμεῖς οἱ Εὐρωπαῖοι πρὸ πάντων εἶσθε ἄριστοι.

»Ἔκαμα βαθεῖαν ὑπόκλισιν εἰς τὴν φιλοφροσύνην ταύτην τοῦ βασιλέως.

»— Ναί, ἄριστοι, ἐξηκολούθησεν οὗτος· εὐχαριστήθην πολὺ ἐκ τῶν συντρόφων τοῦ Caila Lapi, ἐψημένων. Εἶσθε ἄριστοι, μὰ τὸν Κουτκοῦ! Τὸ κρέας τῶν γειτόνων μας εἶναι σκληρὸν καὶ ἄνοστον. Ἐκτὸς τούτου δὲν μυρίζει ὡς τὸ ἰδικόν σας. Ἆ! πόσον εὐτυχεῖς εἶσθε εἰς τὰς χώρας σας ὅπου τρώγεσθε κατ' ἀρέσκειαν!

»—Μεγαλειότατε, ἐν Εὐρώπῃ δὲν τρώγομεν τοὺς ἀνθρώπους.

»— Τί; ... πῶς; ... δὲν τρώγετε ἀλλήλους;

»— Ὄχι... δηλαδή, ναί, ἀλλ' ὄχι διὰ τῶν ὀδόντων...

»—Πολὺ κακά! τὸ ἀνθρώπινον κρέας εἶναι φυσικὴ τροφή. Ὅταν τρώγωμεν τὸν ἄνθρωπον, ἡ ψυχή μας διπλασιάζεται. Ἐγὼ νομίζω ὅτι, ἂν ἔτρωγον τὸν Caila Lapi, ἤθελον μάθει νὰ κατασκευάζω καὶ ἐγὼ τινὰ τῶν ὡραίων ἐκείνων πραγμάτων, ἅτινα αὐτὸς κατασκευάζει.

»Ἀκούων τὴν νέαν ταύτην θεωρίαν περὶ τῶν προτερημάτων τοῦ ἀνθρωπίνου κρέατος καὶ περὶ μεταδόσεως τῆς ψυχῆς διὰ τῆς ἀπαισίου ταύτης τροφῆς, ἤρχισα νὰ τρέμω. Προσεπάθησα νὰ μειδιάσω καὶ ἀπεκρίθην:

»— Καὶ τότε διατί ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν τρώγει τὸν φίλον μου Labsolu, οὗτινος τὸ κρέας, ἅτε ἀνήκοντος εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ κόσμου, δύναται βεβαίως νὰ μεταδώσῃ ἀξιολογώτερα προσόντα εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα;

»Ὁμηρικὸς γέλως τοῦ βασιλέως διέκοψε τὴν pro domo mea μαρτυρίαν μου, καὶ μοὶ ἀπέδειξεν ὅτι οἱ λόγοι του ἦσαν ἁπλῆ τις ἀστειότης ἀνθρωποφάγου. Ἡ καρδία μου ἐφαιδρύνθη καὶ ἐξηκολούθησα:

»Ἡ ζωή μου σᾶς ἀνήκει, ἰσχυρὲ Οὐρουτουκτοῦ.

»— Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς μετὰ φιλικοῦ μειδιάματος, ἀνήκει εἰς τὴν προσ-

φιλῆ θυγατέρα τῆς μητρός μου, εἰς τὴν *Δρόσον τῆς Πρωΐας*. Ζήτησον αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἡγεμονίδος... καὶ μάλιστα ἐπειδὴ κατεβίβασας ἐπὶ τῆς γῆς τὴν εἰκόνα τοῦ Κουτκοῦ καὶ εἶσαι ἄξιος πάσης ἀμοιβῆς, ζήτησον παρ' αὐτῆς πᾶν ὅ,τι θέλεις... ἔστω καὶ τὴν χεῖρά της· ἂν ἡ *Δρόσος τῆς Πρωΐας* σοὶ τὴν παραχωρήσῃ, σὲ ἀσπάζομαι ἀπὸ τοῦδε ὡς ἀδελφόν.

»Ἀστραπή τις πεσοῦσα ἐν μέσῳ ἡμῶν, δὲν ἤθελε παραγάγει μεγαλειτέραν ἔκπληξιν. Κατ' ἀρχὰς μοὶ ἐφάνη παίγνιον ἢ ὄνειρον, ἡ ὠχρότης τοῦ Τουρουροῦ καὶ τ' ἀποπνέοντα μῖσος πρός με βλέμματά του μ' ἔπεισαν ὅτι ὁ βασιλεὺς ὡμίλει σοβαρῶς. Προσέβλεψα τὴν ἡγεμονίδα, ἐρυθριῶσαν, σχεδὸν λιπόθυμον.

»— Ἡγεμονίς, ἀνέκραξα, δύναμαι νὰ ἐλπίσω ;...

»— Τὴν ζωὴν καί... ὁ Caila Lapi δέχεται καὶ τὴν χεῖρά μου!

»Ταῦτα δὲ λέγουσα, ἡ ὡραία ἡγεμονὶς ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὸν κόλπον παρισταμένης τινὸς κυρίας τῆς Αὐλῆς.

»Ἐρρίφθην, ὡς δύνασθε εὐκόλως νὰ φαντασθῆτε, πρὸ τῶν ποδῶν της, λαβὼν δὲ μίαν τῶν χειρῶν της, ἐλησμόνησα τὸν Οὐρουτουκτοῦ, τοὺς ἀγρίους, τὸν Labsolu, τὸν πρωθυπουργόν, τὰ πάντα ... Δι' ἐμὲ δὲν ὑπῆρχε πλέον ἢ ἡ *Δρόσος τῆς Πρωΐας*, ὁ μαργαρίτης τῆς Ὀκουενακάτης, ἡ βασίλισσα τῶν γυναικῶν !

»Παραπαίων ἐκ τῆς χαρᾶς, ὡς ἐκ παροινίας, ἐξῆλθον τῆς αἰθούσης τοῦ συμβουλίου πλησίον τοῦ βασιλέως, προβαίνοντος μεγαλοπρεπῶς μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς ἡγεμονίδος, ἣν ἐκράτει διὰ τῆς δεξιᾶς, ἐνῷ ἐστήριζε τὴν ἄλλην χεῖρα ἐπὶ τῶν ὤμων μου. Μετέβημεν εἰς τὸ ἐπίσημον γεῦμα, ὅπερ, δόξα τῷ Θεῷ, δὲν ἐμολύνθη ἐκ μιαρῶν τροφῶν ἀνθρωπίνων σαρκῶν.

»Ὁ Οὐρουτουκτοῦ διέταξε νὰ περιφερθῇ τὸ ἐκ κόκκου κύπελόν του, ἕκαστος δέ, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ ὠργισμένου Τουρουροῦ ἐξαιρουμένου, ἔπιεν ἐξ αὐτοῦ.

»Ἦλθεν εἶτα ἡ σειρὰ τῶν ἐμμέτρων προπόσεων, ἔθιμον παντὸς λαοῦ ἀγρίου τε καὶ πεπολιτισμένου. Γηραιὸς ὑπηρέτης τοῦ βασιλέως ἐτραγῴδησε ἐνοχλητικόν τι ᾆσμα, οὗτινος τοὺς πρώτους μόνον στίχους ἐνθυμοῦμαι :

Caila Lapi
Purugui
Capituta
Gamusac ;

δηλαδὴ ὁ *Ἡλιοπώγων νυμφεύεται, ἡ Καπιτοῦτα χαίρει*.

»Καὶ ὁ Labsolu ἠθέλησε νὰ κάμῃ πρόποσιν, ἣν δὲν σᾶς ἐπαναλαμβάνω, διότι, καίτοι ὁ φίλος μου ὡρκίζετο ὅτι ἦτο αὐτοσχέδιος, εἶχον ἤδη ἀναγνώσει αὐτὴν εἰς ἓν ἐκ τῶν μικρῶν ἐκείνων χαρτίων, δι' ὧν τυλίσσονται τὰ σακχαρικά.

»Δὲν σᾶς περιγράφω τὴν εὐτυχίαν μου. Ὑπῆρξα εὐτυχέστερος τοῦ Ἀδάμ, ὅστις, ἐξυπνήσας, εὗρεν εἰς τὸ πλευρόν του θαυμασίαν γυναῖκα. Ἐγὼ μὲν εἶχον γνωρίσει, ἀγαπήσει, ἐπιθυμήσει τὴν ἰδικήν μου· αὐτὸς δὲ ὄχι. Ὁ μὲν Ἀδὰμ ἦτο ἄνθρωπος ἀηδιάσας τὴν μοναξίαν, ὅστις ἔβλεπε πρὸ αὐτοῦ διασκέδασίν τινα· ἐγὼ δὲ ἤμην νεκρὸς ἀναγεννηθείς.

»Ὄχι ὀλιγώτερον ἐμοῦ ἦτο εὐτυχὴς ἡ *Δρόσος τῆς Πρωΐας*.

»Ὁ ὡραῖος οὐρανὸς τῆς Ὀκουενακάτης οὐδὲ κἂν εἶχε νέφος δι' ἡμᾶς. Καὶ αὐτὸς ὁ Τουρουροῦ, ὁ πρωθυπουργός, ὁ ἀντίπαλος εἶχεν ἀφανισθῆ ἐκ τῆς Καπιτούτας τὴν ἐπαύριον τοῦ γάμου.

»Τὸν διεδέχθην, καὶ ἐντὸς ὀλίγου κατέστην ὁ ἀληθὴς τῆς Καπιτούτης διοικητής. Ὁ λαὸς τῆς νήσου διήρχετο τὸν καιρὸν ἁλιεύων καὶ θηρεύων. Ἐπεδόθην εἰς τὴν τελευταίαν ἄσκησιν, ἐπειδὴ εἶχον πολὺ προσδεύσει εἰς τὴν μεταχείρισιν τοῦ τόξου. Οἱ αὐλικοὶ— πάντοτε καὶ πανταχοῦ οἱ αὐτοὶ — ἐθαύμαζον κάθε μου κατόρθωμα· μετὰ τὸν Οὐρουτουκτοῦ δὲν ὑπῆρχεν ἢ ὁ Caila Lapi, ὁ γνωρίζων νὰ κάμνῃ τὰ πάντα· καὶ ὁ Caila Lapi ἐκολακεύετο ἐκ τῶν ἐπαίνων τῶν ἀγρίων ἐκείνων μᾶλλον ἢ ὁ Μαῦρος Δοδερὸ διὰ τὴν θέσιν πλοιάρχου, ἣν εἶχεν ἀποκτήσει δι' αὐστηροτάτων ἐξετάσεων καὶ διαγωνισμῶν.

»Ἡμέραν τινὰ ὁ βασιλεύς, ἐγὼ καὶ οἱ προϋχοντες τῆς Καπιτούτης εἴχομεν ἐξέλθει πρὸς κυνήγιον, καὶ ἐμέλλομεν νὰ μείνωμεν ὅλην τὴν ἡμέραν ἔξω. Ἡ *Δρόσος τῆς Πρωΐας* μᾶς εἶχεν ἀκολουθήσει.

»Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔρριψα ὀλίγιστα βέλη, καὶ αὐτὰ ἄνευ ἐπιτυχίας. Ἠσθανόμην ἀόριστόν τινα ἀδιαθεσίαν, καὶ ἡ καρδία μου ἐπληροῦτο μαύρων προαισθήσεων.

»— Τί ἔχει ὁ κύριός μου ; μὲ ἠρώτησεν ἡ *Δρόσος τῆς Πρωΐας* διὰ τῆς γλυκυτάτης φωνῆς της. Διατί τόσον σκυθρωπὸς σήμερον ; ἡ παρουσία τῆς συζύγου του δὲν τῷ εἶναι προσφιλὴς ὡς ἄλλοτε ;

»Δὲν ἀπεκρίθην, ἀλλὰ τὴν ἔσφιγξα ἐντὸς τῶν βραχιόνων μου καὶ τὴν ὡδήγησα ὑπὸ τὴν σκιὰν δένδρων τινῶν.

»Τὰ ἐρωτύλα βλέμματά μου ἡσύχασαν τὴν *Δρόσον τῆς Πρωΐας*, ἥτις, καθήσασα εἰς τὸ πλευρόν μου, ἐφώνησε μετὰ παιδικῆς χαρᾶς:

»— Πόσον ὡραία εἶναι ἡ ἡμέρα αὕτη !

»— Ναί, φίλη μου, ἀπεκρίθην, ὡραία ὡς ἡ πρώτη ἡμέρα καθ' ἣν σὲ εἶδον.

»Ἠρυθρίασεν, ἐμειδίασε, περιέβαλε τὸν τράχηλόν μου διὰ τῶν βραχιόνων της καὶ μ' ἠρώτησε περιπαθῶς·

»— Μὲ ἠγάπησες εὐθύς, τὴν πρώτην φοράν, τὴν πρώτην στιγμὴν καθ' ἣν μὲ εἶδες ;

»— Ὦ ναί, ναί, εὐθύς ! Καὶ σύ ;

»— Σὲ ἠγάπησα ἐκ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν εἰσῆλθες εἰς τὰ ἀνάκτορα· σὲ ἀγαπῶ, σύζυγέ μου, καὶ θὰ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε, καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτόν. Δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ ψυχὴ δὲν ἀποθνήσκει, καὶ ὅτι ὁ μέγας Κουτκοῦς ἐπιτρέπει εἰς τοὺς ἐραστὰς ν' ἀγαπῶνται αἰωνίως εἰς τοὺς κυανοῦς του κήπους ;

»Οὕτως ὡμίλει ἡ φίλη μου, καὶ οἱ γλαυκοὶ ὀφθαλμοί της ἦσαν τόσον πλησίον τῶν ἰδικῶν μου, ὥστε ἠδυνάμην νὰ βλέπω τὴν εἰκόνα μου ἀνταναχλωμένην ἐν αὐτοῖς· ἡ ἡδεῖα πνοὴ τοῦ στόματός της ἔψαυε τὰς παρειάς μου· αἱ χεῖρές της ἔσφιγγον τὰς ἰδικάς μου...

»Αἴφνης τὴν εἶδον ὠχριῶσαν καὶ ἠσθάνθην ψυχος ὀξύ. Ἡ σύζυγός μου ἐξέβαλεν ὀδυνηρὰν κραυγήν... Ἠθέλησα νὰ ἐγερθῶ ὅπως τὴν στηρίξω, ἀλλὰ ἐκλονίσθην καὶ ἔπεσα χαμαί.

»Πάντα ταῦτα συνέβησαν ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ. Ἐνῷ ἔπιπτον, διέκρινα τὸ ἀπεχθὲς πρόσωπον τοῦ Τουρουροῦ, καγχάζοντος πλησίον ἡμῶν, ὄπισθέν τινος βάτου, ἔχοντος δ' ἐν χερσὶ τὸ τόξον ἄνευ βέλους... Τὸ βέλος εἶχε διαπεράσει τὸ στῆθός μου...

»Δὲν εἶδον ἄλλο· οἱ ὀφθαλμοί μου ἐθαμβώθησαν· ἠσθάνθην τοὺς βραχίονας τῆς *Δρόσου τῆς Πρωΐας* περιπτύσσοντάς με μανιωδῶς ἐπὶ τοῦ στήθους της· ἤκουσα τὴν ἀπελπιστικὴν κραυγήν, δι' ἧς ἐκάλει τὸν σύζυγόν της... προσεπάθησα νὰ κρατήσω τὴν φεύγουσαν ζωήν... ἀλλὰ μάτην !... ὁ θάνατος, ὁ φοβερὸς θάνατος, εἰσῆλθεν εἰς τὴν καρδίαν, ἐνῷ ἐπρόφερον τὸ τελευταῖον *χαῖρε* εἰς ἐκείνην, ἣν τόσον ἠγάπησα καὶ ἣν δὲν ἔμελλον νὰ ἐπανίδω».

*
* *

— Ὁ θάνατος ! ἀνεφωνήσαμεν πάντες ὁ θάνατος· ὁ θάνατος ! Τί λέγετε, πλοίαρχε ;

— Τί λέγω ; τὴν ἀλήθειαν, οὐδὲν ἄλλο ἢ τὴν ἀλήθειαν.

— Ἀλλά, πρὸς Θεοῦ, τί σημαίνει ;

— Σημαίνει ὅτι ἡ ἱστορία μου ἐτελείωσε.

Ταῦτα λέγων ὁ πλοίαρχος Δοδερό, ἐξήγαγε σιγάρον ἐκ τοῦ θυλακίου καὶ ἐστράφη πρός με αἰτῶν πῦρ.

— Λοιπόν, πλοίαρχε, τῷ εἶπον, μὴ μᾶς κρατεῖτε μετεώρους μετὰ τῶν μυστηρίων σας. Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ εὑρεθῆτε ἐδῶ τώρα, ἀφοῦ ἀπεθάνετε ;

— Ἠδυνάμην νὰ σᾶς ἀπαντήσω ὅτι ἀνέστην. Τὰ τοιαῦτα ἀναγινώσκομον καθ' ἡμέραν εἰς τὰς μυθιστορίας. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀγαπῶ τὴν εἰλικρίνειαν, προτιμῶ νὰ σᾶς εἴπω καθαρῶς ὅτι ἀπέθανον μέν... ἀλλ' ἐξύπνησα.

— Ἆ ! διάβολε ! ἀνεκράξαμεν πάντες.

— Μάλιστα, ἐξηκολούθησεν ὁ πλοίαρχος, ἐξύπνησα ἐν τῷ δωματίῳ μου ἐπὶ τοῦ «Ἀστέρος τῆς Θαλάσσης», ἐπὶ τῆς κλίνης ὅπου μὲ εἶχε προσηλώσει σφοδρὸς πυρετός. Ἡ λύπη, ὁ φόβος, ἡ ἀμηχανία, ὁ πυρετὸς μοὶ ἐζάλησε τὴν κεφαλὴν καί...

— Καὶ ἀπεθάνατε μόνον καθ' ὕπνον...

— Διὰ νὰ σᾶς διηγηθῶ *τὰς μετὰ θάνατον ἀναμνήσεις μου*.

Φ.

ΤΕΛΟΣ

Κ. ΒΙΔΑΛΗΣ

Βραβευθεὶς ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.

ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 57.

Κατασκευάζονται παντὸς εἴδους ὑποδήματα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παίδων. — Γνήσια ρωσικὰ δέρματα.— Ἔκτακτος εἰδικότης διὰ ΜΠΟΤΑΙΣ τῶν κκ. ἀξιωματικῶν.

Τιμαὶ μέτριαι.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμέναι.

[Συνέχεια]

Γ'

Ὁ Μαρκήσιος ἦτο μόνος.

Στιγμί τινες παρῆλθον.

Μονότονον ᾄσμα ἠκούσθη μακρόθεν, ᾄσμα μαύρου ἐρχομένου ἐκ τῆς παραλίας καὶ διευθυνομένου πρὸς τὴν σκιάδα.

Ἦτο ψαλμὸς βραδὺς καὶ ρυθμικός, οὗ δὲν ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ τὰς λέξεις.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ᾄσμα ἔπαυσε καὶ ἡ σιγὴ ἐβασίλευσεν ἐκ νέου.

Εἶτα, εἰς ἀπόστασίν τινα ἐκεῖθεν οἱ ξηροὶ κλάδοι ἔτριζαν ὑπὸ τὰ βήματα διαβάτου καὶ ἀπαισία κεφαλὴ ἐφάνη μεταξὺ δύο συστάδων ἰνδοκαλάμων.

Ἦτο κεφαλὴ Κάφρου.

Ὁ Κάφρος, γέννημα μιγάδος καὶ μαύρης, παριστᾷ τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς μελανότητος μετὰ τοὺς μαύρους. Ἄτιμον προϊόν, μετέχον τῶν δύο φυλῶν, παραμορφόνον ἀμφοτέρας, ὡς νὰ ἔλαβεν ἐξ αὐτῶν μόνα τὰ ἐλαττώματα, ἀποπτύον τὰ προτερήματά των.

—Οὐδείς! εἶπεν ὁ Κάφρος, ἀφοῦ ἐξήτασε τὰς πυκνὰς συστάδας τῶν δένδρων.

Τότε ἀνερριχήθη ὡς ὄφις μέχρι τοῦ ἐξώστου, ὅπου ὁ μαρκήσιος ἀνεπαύετο καὶ κρατούμενος ἐκ τῶν ξυλίνων κιγκλίδων, αἵτινες τὸν περιεκύκλουν, τὰς διῆλθε τόσον ἐλαφρῶς, ὥστε οὐδεὶς θόρυβος ἠκούσθη, οὐδὲ φύλλον κληματίτιδος ἐσείσθη.

Ἡ θύρα τῆς σκιάδος ἦτο κλειστή.

Μικρὸν παράθυρον κρυπτόμενον ὑπὸ τὰ ἄνθη καὶ τοὺς κλάδους ἦτο μόνον ἀνοικτόν.

Ὁ Κάφρος ὑψώθη μέχρι τοῦ μόνου ἐκείνου ἀνοίγματος καὶ τὸ εἰδεχθὲς ὄμμα του, ἐβυθίσθη εἰς τὴν σκιὰν τοῦ ἀγροτικοῦ ἐκείνου κοιτῶνος.

Ἀπαίσιος μορφασμὸς ἐπεφάνη ἐπὶ τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου προσωπείου.

— Εἶναι ἐκεῖ, ἐκεῖ εἶναι καὶ κοιμᾶται!

Ἔστρεψε τὴν κεφαλήν, ἔθηκε τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα καὶ ἕτερος μαῦρος, ἀλλὰ καταμέλανος οὗτος ὡς ὁ ἔβενος, ἐφάνη παραμερίζων τοὺς ἰνδοκαλάμους, ὡς εἶχε πράξει καὶ οὗτος.

Δι' ἑνὸς νεύματος καὶ μιᾶς λέξεως τὸν ἐκάλεσε.

— Κικέρων!

Ὁ μαῦρος διὰ τῆς αὐτῆς μεθόδου προσῆλθε πλησίον τοῦ ὁδηγοῦ του.

Ἔφερεν ὑπὸ τὸν βραχίονά του κάλαθον ἐκ λίγου, ἑρμητικῶς κεκλεισμένον.

Ὁ Κάφρος τῷ εἶπέ τι χαμηλοφώνως δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου τὸν ὑπνώττοντα.

— Αὐτὸς εἶναι, ἐμπρός, Κικέρων, κέρδισε τὰ χρήματά του.

Ἐκεῖνος, ὃν ὁ Κάφρος ὠνόμασε Κικέρωνα, ἐσπόγγισε μὲ τὴν χεῖρα τὸ μέτωπον.

— Εἶναι φοβερόν, εἶπε. Μισεῖ λοιπὸν πολὺ ὁ κύριος αὐτὸν τὸν λευκόν;

— Τί σὲ μέλλει; ἐμπρός, καὶ μὴ ζητεῖς νὰ μάθῃς περισσότερα!

— Καλά, κύριε, ἐψιθύρισεν ὁ Κικέρων, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον, μελανὸν ὡς ἡ μελάνη, ἔλαβε τὴν χροιὰν τοῦ ὀρειχάλκου.

Ἐδίσταζεν.

— Ὑπάκουσον· διέταξεν ὁ ἄλλος διὰ φωνῆς ἀγρίας.

Αἴφνης συνέβη τί ἀποτρόπαιον.

Πρῶτος ἐλθὼν ἐκεῖνος, ὅστις ἐφαίνετο ὁδηγῶν τὸν ἄλλον, ἐγκατέλειπε τὸ παράθυρον καὶ ἐστάθη κάτωθεν τοῦ τοίχου περίφοβος.

Ὁ μαῦρος μετὰ μυρίων προφυλάξεων ἠμιήνοιξε τὸν κάλαθόν του καὶ κεφαλὴ ὄφεως ἐφάνη κατὰ τὸ ἥμισυ.

Ἦτο ἓν τῶν φοβερῶν ἐκείνων ἑρπετῶν τῶν ἀγνώστων ἐν Κούβᾳ, ἀλλ' ἅτινα μολύνουσι τὴν Μαρτινίκαν καὶ τὴν Ἁγίαν Λουκίαν, τὰς δύο ἀντιζήλους τῶν Ἀντιλῶν, καλοῦσι τριγωνοκέφαλα, ἢ σιδηρὰς ἀσπίδας, εἶναι οἱ ἀπαισιώτεροι καὶ κινδυνωδέστεροι τῶν ὄφεων, χιλιάκις κινδυνωδέστεροι τῶν κοραλίων ὄφεων καὶ τῶν κροταλιῶν.

Ὅ,τι διηγοῦνται περὶ αὐτῶν εἰς τὴν Μαρτινίκαν, ἐμποιεῖ τρόμον.

Οὐδὲν δύναται νὰ τὰ καταστρέψῃ εἰς τὰ πυκνὰ δάση καὶ τὰς λόχμας, ὅπου καταφεύγουσι καὶ αὐξάνουσιν ἀπείρως.

Ἔχει μῆκος πλέον τῶν δύο μέτρων καὶ πάχος ὅσον ὁ καρπὸς τῆς ἀνθρωπίνης χειρός.

Ἔχει τὸ πλεονέκτημα τοῦ ν' ἀναρριχᾶται καὶ ἕρπῃ ἐπὶ τῶν μᾶλλον ὁριζοντίων καὶ ὑψηλῶν τοίχων.

Ὁ περιηγητὴς ἀποβιβαζόμενος εἰς τὰς Γαλλικὰς κτήσεις ἀκούων τὰς ἱστορίας ὅπως ἐκεῖ διηγοῦνται ἢ βλέπων τοὺς ἀκρωτηριασθέντας τοὺς πλανωμένους ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἀφοῦ διὰ τῆς μακρᾶς μαχαίρας δι' ἧς εἰσὶν ἐφοδιασμένοι πάντες οἱ κάτοικοι τῆς Μαρτινίκας, ἠκρωτηριάσθησαν, ἀποκόψαντες οἱ ἴδιοι τὴν χεῖρα ἢ τὸν μηρὸν ὃν ἐμόλυνον οἱ ὀξεῖς ὀδόντες τοῦ ἑρπετοῦ, ὁ περιηγητὴς οὗτος λέγομεν, ἔντρομος δὲν δύναται νὰ κοιμηθῇ, φανταζόμενος, εἰς πᾶσαν ψυχρὰν ἐπαφὴν ἢ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον ἐπίπλου τινός, ὅτι εὑρίσκεται πρὸ τοῦ ἐχθροῦ του, ἀοράτου, ἀλλὰ πάντοτε φοβεροῦ.

Μόνη ἡ ἐξαισία καλλονὴ τῶν μερῶν ἐκείνων, ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ νὰ λησμονεῖται ἡ ἀένναος ἀπειλὴ τῆς μάστιγος ἐκείνης.

Τὸ δείγμα τῆς τριγωνοκεφάλου σιδηρᾶς ἀσπίδος εἶναι θανάσιμον πάντοτε ἐκτὸς ἐὰν δὲν ἐξαντλήσει ἅπαν τὸ δηλητήριον αὐτῆς, ριπτομένη ἐπὶ τῆς λείας της.

Διὰ τοῦτο ὁ Κάφρος, ὁ διατάσσων τὸν Κικέρωνα, ἠκολούθει τρέμων τὴν σκηνήν, ἥτις ἐλάμβανε χώραν ἐνώπιον αὐτοῦ.

Οἱ ὀδόντες του συνεκρούοντο.

Καὶ αὐτὸς ὁ μαῦρος ἔτρεμεν ὡς ἂν ἠπειλεῖτο ἡ ἰδία του ζωή.

Οἱ ὀφθαλμοί του, ὑπερμέτρως ἀνοικτοί, προσηλοῦντο ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀποτροπαίου ἑρπετοῦ, ἥτις, ἐν τούτοις δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἑλκύσῃ, τὰ γόνατά του συνεκρούοντο ὡς εἰ διετέλει ἐν μέθῃ, τὸ παχύχειλον στόμα του, δεικνύον διπλῆν σειρὰν λευκῶν ὀδόντων, ἔμενεν ὀρθάνοικτον.

Αἴφνης διὰ κινήματος, ταχέος ὡς ὁ λογισμός, παρεμέρισε τὸ σκέπασμα τῆς καλάθου, κλείων οὕτως σχεδὸν ὁλόκληρον τὸ ἄνοιγμα τοῦ στενοῦ παραθύρου διὰ τῆς βάσεως τῆς λιγοπλέκτου κανίστρου, καὶ ὁ τριγωνοκέφαλος, ἐλευθερωθείς, ὥρμησε μὲ τὴν ταχύτητα ἀπολυομένου κάλω συρομένου ὑπὸ βάρους τινὸς καὶ ἐσύρθη πρὸς τὴν σκιάδα τῆς ὁποίας τὸ παράθυρον ἔκλεισεν ὁ Κικέρων.

Ὁ μαῦρος τότε, στρεφόμενος πρὸς τὸν σύντροφόν του,

—Ἔγεινεν! εἶπε.

Παρῆλθε στιγμή, καθ' ἣν οἱ δύο μαῦροι ἐκράτουν τὴν πνοήν των.

Ἀσθενὴς κραυγὴ τοὺς ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήσουν, κατόπιν γογγυσμὸς καταπνιγεὶς ὑπὸ τῶν τοίχων τοῦ δωματίου.

Ὁ Κικέρων ὤθησε τὸ παράθυρον καὶ διὰ τοῦ στενοῦ ἀνοίγματος αὐτοῦ ἐβύθισε τὸ βλέμμα του ἐντὸς τῆς σκιάδος.

Καὶ ἐγένετο αὐτόπτης φοβερᾶς σκηνῆς.

Ὁ μαρκήσιος, κρημνισθεὶς ἐκ τοῦ ἀνακλίντρου ἔνθα ἀνεπαύετο, ἔκειτο ἐπὶ τῆς ψιάθης τοῦ ἐδάφους.

Διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς προσεπάθει ν' ἀπομακρύνῃ τὸ ἀπαίσιον ἑρπετόν, ὅπερ ριφθὲν ἐπ' αὐτοῦ τὸν κατεπλήγωνε διὰ τῶν ὀδόντων του.

Ἀλλὰ νεναρκωμένος ὑπὸ τοῦ καταθλιπτικοῦ δηλητηρίου, παρεδαίρετο ἀσθενῶς ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἀγωνίᾳ.

Ἡ κεφαλή του ἐκτύπα ἐπὶ τοῦ δαπέδου, καὶ μετ' ὀλίγον ἔμεινεν ἀκίνητος.

Εἶχον μόλις παρέλθει πέντε λεπτὰ ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως τῶν μαύρων, καὶ τὸ ἔργον τῆς ἐκδικήσεως εἶχε συντελεσθῆ.

Ὁ μαρκήσιος ἀνεστραμμένος ἐπὶ τῆς ψιάθης ἀκίνητος δὲν ἀνέπνεε πλέον.

Τὸ φοβερὸν ἑρπετὸν περιβάλον τὸν λαιμὸν αὐτοῦ ἐφαίνετο καὶ τοῦτο ἀναπαυόμενον ἐπὶ τοῦ θύματός του.

Ὀσμὴ δυσώδης, νοσηρά, διακεχυμένη ἐν τῷ ἀναπαυτηρίῳ ἐκείνῳ, οὗ ἐμόλυνε τὰ ἐμπετάσματα, προέδιδε τὴν παρουσίαν τοῦ δηλητηριώδους δολοφόνου.

Ὁ Κικέρων ἐποίησε νεῦμα τῷ συντρόφῳ αὐτοῦ, καὶ ἀρξάμενος ᾄσματος ὑποκώφου καὶ λαρυγγώδους, διὰ φωνῆς χαμηλῆς, ἤνοιξεν ἐξ ὁλοκλήρου τὸ παράθυρον καὶ πάραυτα τὸ ἀποτέλεσμα τῆς γοητείας κατέστη ἐπαισθητόν.

Μικρὸν κατὰ μικρὸν ὁ ὄφις ἀπεσπάσθη, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ κινῶν τοὺς ὑποκιτρίνους κρίκους τοῦ σώματός του βραδέως, ἀπήλλαξε τὸν λαιμὸν τοῦ θύματός του καὶ ἐσύρθη εἰς τὸ ἄκρον τοῦ τοίχου πρὸ τῶν ἀτενῶν βλεμμάτων τοῦ μαύρου.

Ὁ γόης ἐξηκολούθησε τὸ ᾄσμά του, διεσκέλισε τὸ ἔρεισμα τοῦ στενοῦ παραθύρου, καὶ ἀθορύβως καὶ βαθμηδὸν ἔφθασε μέχρι τοῦ ἑρπετοῦ, τοῦ ἀκινδύνου ἄλλως τε ὡς ἐκ τῆς πάλης, εἰς ἣν εἶχε πρὸ μικροῦ ἐπιδοθῆ.

Τότε, καλύπτων αὐτὸ διὰ τῆς καλάθου,

συνέλαβε τὸν δεσμώτην, καὶ τὸν περιέκλεισεν εἰς τὴν ἐκ λίγου φυλακήν, ἐξ ἧς οὐδ' ἀπεπειράθη νὰ ἐξέλθῃ.

Ὁ Καφρος, ἀσφαλὴς ἤδη, ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς σκιάδος, καὶ ἐλθὼν ἔκυψεν ἐπὶ τοῦ μαρκησίου.

Ἤγειρε τὴν μίαν τῶν χειρῶν του, ἥτις ἐπανέπεσεν ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἐπέθεσε τὸ οὖς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ θνήσκοντος.

Ἠκούετο μόλις ἀσθενὴς ρόγχος, ὅστις βαθμηδὸν ἐξέλιπεν.

Ἐξήγαγε τότε ἐκ τοῦ κόλπου του φιάλην καὶ ἔτριψε τὸ μέτωπον καὶ τὰ χείλη τοῦ μαρκησίου διὰ τοῦ ἐν αὐτῇ περιεχομένου ὑγροῦ.

Ἦτο καθαρὸς αἰθὴρ τοῦ Ζαφία (ζαχαροκαλάμου) τῶν Ἀντιλλῶν.

Ὁ μαρκήσιος ἤνοιξε τοὺς ἤδη ἐσβεσμένους καὶ ἀποκρυσταλλωμένους ὀφθαλμούς του.

Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὰ ἀντικείμενα.

Ἐν τούτοις εἰς τὴν θέαν τῆς ἀποτροπαίου μορφῆς τῆς ἐπ' αὐτοῦ κλινούσης ἀνεσκίρτησεν.

Ὁ Κάφρος ἐπλησίασε τὸ στόμα του εἰς τὸ οὖς τοῦ ἐπιθανάτου.

— Ἐφόνευσες, τῷ εἶπε, σὲ φονεύουν· εἶναι ὁ νόμος τοῦ Ταλιόν.

Τὸ πεπλανημένον ὄμμα τοῦ μαρκησίου προσηλώθη ἐπ' αὐτοῦ καὶ εἶτα ἐσβέσθη.

Ὁ Κικέρων εἶχεν ἤδη φθάσει ἐπὶ τοῦ κατωφλίου.

— Ἂς φύγωμεν, κύριε, εἶπεν· ἀκούω θόρυβον.

Ἀλλ' ὁ θόρυβος ἀπεμακρύνθη.

Ἦτο ὑπηρέτης τοῦ Καρδένας, ὅστις ἐμακρύνετο φέρων τὴν σκαπάνην αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὤμου.

Οἱ δύο μαῦροι ἠκολούθησαν τὴν αὐτὴν ὁδόν, δι' ἧς ἦλθον ὅπως ἐκτελέσωσι τὴν ἐγκληματικὴν αὐτῶν ἐπιχείρησιν.

Οὐδεὶς εἶδεν αὐτοὺς διερχομένους διὰ τῶν συστάδων τοῦ ἰνδοκαλάμου τῆς καφεΐνης καὶ τοῦ καπνοῦ, διότι τὰς διῆλθον συρόμενοι ὡς τὰ ἑρπετά.

Ἡ νὺξ ἐπήρχετο ὄχι μελανὴ ὡς αἱ νύκτες ἡμῶν τοῦ Βορρᾶ, ἀλλὰ βαθυχρους καὶ θερμή, καὶ ἐνταῦτῷ φωτεινή, συγχεομένη μετὰ τῆς φλογερᾶς λαμπρότητος τῆς ἡμέρας, λάμπουσα ὡς τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς καθαρὰ ὡς εἰ ἕκαστος τῶν ἀστέρων τῶν ἀνυψουμένων ὑπὸ τοῦ βαθυκυάνου στερεώματος, εἶχε τὴν δύναμιν τῆς λάμψεως τῆς σελήνης, ὅταν ἔφθανες εἰς τὴν παραλίαν, ἥτις ἐφαίνετο ἤρεμος ὡς κάτοπτρον ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν ἰταλικῶν δωμάτων τῆς μεγαλοπρεποῦς ἐπαύλεως.

Εἰς κολπῖσκον τινὰ ἦτο προσδεδεμένη ἄκατος ἔχουσα ἕνα μόνον ἱστόν, εἰς ὀζώδη καὶ ραχητικὸν κορμὸν δένδρου, οὗτινος αἱ ρίζαι ἐβυθίζοντο εἰς τὴν ἄμμον· ὁ τρίγωνος ἱστός της ἦτο περιτετυλιγμένος.

Ὁ Κάφρος ἐπήδησεν εἰς τὴν λέμβον ταύτην, ἔλυσε τὸν κάλω καὶ ἤρξατο κωπηλατῶν μὲ δύναμιν.

Ἐντὸς μικροῦ εἶχεν ἀρκούντως ἀπομακρυνθῆ τῆς ἀμμώδους παραλίας καὶ ὁ μόνος ἱστός της ἀνεπετάσθη κατὰ τῆς αὔρας, ἥτις ἤρξατο πνέουσα, ὅτε ἠκούσθη θόρυβος μεμακρυσμένος καὶ συγκεχυμένος, ὅμοιος πρὸς τὸν προξενούμενον ὑπὸ τῆς κινήσεως ὄχλου, ὅστις ἐτάραξε τὴν σιγὴν τῆς νυκτός, καὶ ὁ κώδων τῆς ἐπαύλεως ἐσήμανεν, ἀναγγέλλων κίνδυνόν τινα ἢ θάνατον.

— Εἶχες δίκαιον, Κικέρων, εἶπεν ὁ Κάφρος, ἐφύγαμεν ἐγκαίρως.

Ὁ μαῦρος δὲν ἀπεκρίθη.

Ὁ Κάφρος ἐξηκολούθησε :

— Θὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν νῆσόν σου, ὅπου, ἀποβιβαζόμενος, θὰ λάβῃς τὸ συμφωνηθὲν τίμημα. Ἀλλὰ μὴ λησμόνει ὅτι, ἂν ποτὲ λέξις τις περὶ τοῦ ταξειδίου τούτου διαφύγει τῶν χειλέων σου, θὰ ἀποθάνῃς.

» Ἡ σιωπή σου ἠγοράσθη, ὡραῖος οἰκίσκος μετὰ γαιῶν περὶ αὐτόν, γαιῶν, ἃς μόνος δὲν θὰ ἐπαρκῆς νὰ καλλιεργήσῃς ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ ἀπώλειά σου ἀφ' ἑτέρου ἂν προφέρῃς λέξιν. Ὁ βραχίων τοῦ αὐθέντου θὰ σὲ εὕρῃ ὅπου ἂν κρυβῆς, ἀκόμη καὶ εἰς τὰ πυκνὰ δάση τῆς Ἁγίας Λουκίας».

— Εἶναι λοιπὸν πολὺ ἰσχυρός ; ἠρώτησεν ὁ ναρκωτὴς τῶν ὄφεων.

— Περισσότερον βασιλέως. Πρόσεξε !

Ὁ Κικέρων, τρομάξας, ἐπέθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων του.

Ἡ λέμβος ἔπλεεν ἀθορύβως πρὸς δυσμάς, ἀπομακρυνομένη τῆς ἀκτῆς.

Ὁ ἄνεμος, καθιστάμενος ἰσχυρότερος, τὴν παρέσυρεν ὡς πτίλον κύκνου ἐν μέσῳ τῶν ἐκκαλεταβιέρων νησιδρίων, ὅπου ἠφανίζετο ἐν τοῖς δάσεσι τούτοις τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅστις εἰς τὰ μαγικὰ ἐκεῖνα κλίματα ἔχει θέας φαινομένας εἰς ἡμᾶς ὡς ἐπινοήματα τῆς φαντασίας.

[Ἕπεται συνέχεια] ΤΟΝΥ

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ὁ Ἐχθρός

[Συνέχεια]

— Εἰς τί εἶναι ἔνοχος ; εἶπε τεθλιμμένως ἡ νεαρὰ γυνή. Δὲν ἠξεύρει τί ἀπέγεινεν ἡ νέα, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισεν εἰς Κορδελιέρην, τὴν ὁποίαν ἠγάπησε καὶ τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ ἴσως ἀκόμη. Τυχὼν κακῶν συμβούλων καὶ παρασυρθεὶς εἰς ὀλεθρίαν ὁδόν, ἐσπατάλησε τὴν πατρικήν του περιουσίαν· πρέπει τάχα νὰ τὸν μεμφθῆτε, διότι ζητεῖ νὰ σώσῃ τὸ ὄνομά του ἀπὸ τῆς πωλήσεως, περὶ τῆς ὁποίας μοὶ ἐλέγατε πρὸ ὀλίγου ; Ἐπειδὴ ὁ μαρκήσιος Βερβεὶν θέλει νὰ νυμφευθῇ, νὰ ἀλλαξῃ δηλαδὴ βίον, ἀκολουθεῖ πιθανῶς τὰς συμβουλάς, τὰς ὁποίας τῷ ἐδώκατε.

Καὶ ὁ κ. Δελασὲρ ἐταπείνωσε τὴν κεφαλήν.

— Δὲν ἤξευρον, ὅ,τι μοὶ εἴπατε, ἐπανέλαβεν ἡ κόμησσα, τώρα δ' ἐννοῶ καὶ θὰ ἐννοῆτε καὶ σεῖς διατί ὁ μαρκήσιος ἀπεφάσισε νὰ συζευχθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ κυρίου Λατράδ.

— Τί εἶναι αὐτὸς ὁ κύριος Λατράδ ;

— Ἀρχαῖος ἐργολάβος, ὅστις ἐκέρδησεν ἑκατομμύρια.

— Ὥστε εἶναι ἀποφασισμένος ὁ γάμος αὐτός ;

— Ναί, κύριε κόμη, κρίνετε λοιπὸν ἐὰν δὲν ἔχω δίκαιον ν' ἀνησυχῶ.

— Πῶς τὸ ἔμαθες αὐτό ;

— Ἀπὸ τὴν ἰδίαν τὴν δεσποινίδα Λατράδ, τὴν ὁποίαν ἀπήντησα πρὸ ἡμερῶν εἰς τὰ καταστήματα τοῦ Printemps.

— Τότε γνωρίζεις αὐτὴν τὴν δεσποινίδα;

— Τὴν γνωρίζω. Ὅτε ἤμην παιδαγωγὸς τῆς μὶς Φόρστερ, ἡ λαίδη Φόρστερ κατῴκει εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Λατράδ.

»Διὰ λόγον, τὸν ὁποῖον δὲν ἠθέλησα νὰ μάθω, ὁ κύριος Λατρὰδ ἠθέλησε νὰ διώξῃ τὴν παιδαγωγόν, τὴν ὁποίαν εἶχε διὰ τὴν κόρην του, τότε προσεφέρθη νὰ συστήσῃ ἐμὲ πρὸς τὴν κυρίαν Λατρὰδ ὡς παιδαγωγὸν καὶ τοιουτοτρόπως ἐπὶ δύο ἔτη ἡ δεσποινὶς Ἀδέλα Λατρὰδ ἐχρημάτισε μαθήτριά μου.

— Εἶναι νέα ;

— Εἴκοσι καὶ ἑνὸς ἐτῶν νομίζω.

— Εἶναι εὔμορφος ;

— Ὄχι, ἀλλὰ δὲν στερεῖται καὶ τινος χάριτος· περιπλέον δὲ εἶναι πεπαιδευμένη, εὐφυὴς καὶ ἔχει ἐξαίρετον καρδίαν.

Ὁ κόμης ἔπληξε τὸ μέτωπον.

— Ἦσαν ὁ κύριος Λατρὰδ καὶ ἡ θυγάτηρ του, ἐψιθύρισε.

— Τί λέγετε, κύριε κόμη ;

— Τίποτε, ἐσκεπτόμην ἁπλῶς· ἀλλὰ λέγω ὅτι ὁ μαρκήσιος Βερβεὶν δὲν ἐνυμφεύθη ἀκόμη.

— Ποῖον μέσον ἔχετε τώρα νὰ ἐμποδίσετε τὸν γάμον αὐτόν ;

— Θὰ ζητήσω τὸ μέσον καὶ θὰ τὸ εὕρω.

— Ἔχω λόγον νὰ πιστεύω ὅτι τὰ πράγματα εἶναι πολὺ προχωρημένα.

Ὁ κόμης ἀνέτεινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐμεινεν ἐπὶ στιγμὴν σιωπηλός· εἰς μάτην δ' ἐζήτει ν' ἀποκρύψῃ ἀπὸ τῆς κομήσσης τὴν ταραχὴν καὶ τὴν ἀνησυχίαν του.

— Δὲν ἔλεγες πρὸ ὀλίγου, ἐπανέλαβεν, ὅτι ὁ μαρκήσιος ἠγάπησε τὴν Χρυσαυγὴν καὶ ὅτι τὴν ἠγάπα ἴσως ἀκόμη ;

— Τὸ εἶπον αὐτό, κύριε κόμη.

— Πιστεύεις ὅτι πράγματι τὴν ἠγάπησε ;

— Τὸ πιστεύω, κύριε κόμη, ἀπεκρίθη μετὰ πεποιθήσεως.

— Ἔστω· ἀλλ' ἔλαβε καιρὸν διὰ νὰ τὴν λησμονήσῃ.

Ἡ κόμησσα ἠγέρθη καὶ ἀνταπήντησε μετὰ μεγαλοπρεποῦς ὑπερηφανίας:

— Ἡ θυγάτηρ σας, κύριε κόμη, εἶναι ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ἐμποιοῦσι μέγαν ἔρωτα· ὅταν ἀγαπῶνται αἱ τοιούτου εἴδους νεάνιδες, ἀγαπῶνται μέχρι θυσίας τῆς ζωῆς.

Ὁ κ. Δελασὲρ ἀνεσκίρτησεν ἄκων.

Ἀφοῦ πολλάκις ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, προσήλωσεν ἐπὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ παράδοξον βλέμμα, ὅπερ ἠνάγκασεν αὐτὴν νὰ ταπεινώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

— Καλά, ἐπανέλαβε λύσας τὴν σιωπήν, σ' εὐχαριστῶ, διότι μὲ προειδοποίησες· θὰ ἐξετάσω καὶ θὰ λάβω τὰ μέτρα μου.

— Δὲν δύναμαι ἄρά γε νὰ σᾶς βοηθήσω ;

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην, ἀπεκρίθη τραχέως καὶ μετά τινος κινήσεως ὀργῆς, ἣν οὐδὲν ἐδικαιολόγει.

Ἠκούσθη θόρυβος εἰς τὴν ἐξωτερικὴν θύραν, προξενούμενος ὑπὸ τῆς ἐπανόδου τῆς κυρίας Δελῶρμ καὶ τῆς Χρυσαυγῆς.

— Ἔρχεται ἡ κόρη μου, εἶπεν ὁ κόμης, δύνασαι ν' ἀποσυρθῆς.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐξῆλθε, μετὰ μικρὸν δ' εἰσῆλθεν ἡ Χρυσαυγὴ εἰς τὸν θάλαμον τοῦ πατρός της, ὅστις ἐξεπλάγη ἀμέσως ἰδὼν τὴν ὠχρότητα καὶ τὴν ἀδυναμίαν της.

Ἀφοῦ ὁ κόμης τῇ εἶπε νὰ καθίσῃ πλησίον του, ἔλαβε τὰς χεῖράς της καὶ προσβλέπων αὐτὴν ἀτενῶς :

— Τί ἔχεις ; τὴν ἠρώτησε μετὰ θωπευτικῆς φωνῆς· εἶσαι μελαγχολική, φαίνεται ὅτι ἔκλαυσες.

Ἡ Χρυσαυγὴ ἐστέναξε.

— Προχθὲς ὅμως ἦσο χαρούμενη· ἔλα, πέ μου τὴν αἰτίαν.

Ἡ Χρυσαυγὴ ἐσιώπα.

— Θέλεις νὰ σὲ βοηθήσω ὀλίγον ; Ὅταν ἐξῆλθες ἀπὸ τὸ Μελόδραμα, εἶδες ἕνα νέον, ὁ ὁποῖος προσέφερε τὸν βραχίονά του εἰς μίαν νέαν, καὶ σὺ ἀνεγνώρισες τὸν Ἀδριανόν.

— Ναί ! ἐψιθύρισεν.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοί της ἐπληρώθησαν δακρύων.

— Ἐκεῖνος σὲ ἀνεγνώρισεν ;

— Οὔτε κἂν μὲ εἶδε, ἀπεκρίθη μετὰ λυγμῶν.

— Ἀγαπᾷς λοιπὸν αὐτὸν τὸν νέον ;

Ἡ Χρυσαυγὴ ἀπεκρίθη διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς.

Μετὰ μικρὰν δὲ σιωπήν :

— Πατέρα, ἐπανέλαβε μετ' ἀσθενοῦς φωνῆς, ἐπεθύμουν νὰ μάθω ποία εἶναι ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἐκράτει εἰς τὸν βραχίονά του.

— Καμμία συγγενής του πιθανῶς.

Ἡ νεᾶνις ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.

— Αὐτὸ μοῦ εἶπε καὶ ἡ παιδαγωγός μου, ἀλλ' ὄχι, εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν εἶναι συγγενής του. Εἶναι σύζυγός του !

— Ἀπατᾶσαι, Χρυσαυγή. Ὁ Ἀδριανὸς δὲν εἶναι νυμφευμένος.

— Εἶσαι βέβαιος, πατέρα ;

— Τὸ ὁρκίζομαι !

— Ἆ ! ἆ ! ὑπέλαβεν ἀναπνεύσασα ἰσχυρῶς.

— Χρυσαυγή, ἐπανέλαβεν ὁ κόμης, μήπως ζηλοτυπεῖς ;

— Δὲν ἠξεύρω, ἀλλ' αἰσθάνομαι ἐδῶ, εἰς τὴν καρδίαν μου, κάτι, τὸ ὁποῖον μὲ φλέγει καὶ μὲ πνίγει.

— Χρυσαυγή, προσφιλής μου κόρη, ἄκουσέ με λοιπόν· μὴ ὑποθέτης τίποτε, καὶ ὅταν παρόμοιαι ἰδέαι σοῦ ἔρχονται εἰς τὸν νοῦν, ἀπόβαλλέ τας !

— Δὲν δύναμαι.

— Δύνασαι, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃς θέλησιν. Ἐὰν μοῦ ὑποσχεθῆς, νὰ καταβάλῃς σήμερον πᾶσαν προσπάθειαν, διὰ ν' ἀνακτήσῃς τὴν φαιδρότητά σου, σοῦ ὑπόσχομαι κ' ἐγὼ ὅτι θὰ ἴδῃς προσεχῶς τὸν Ἀδριανόν, καὶ ὅτι θὰ δυνηθῆς νὰ ὁμιλήσῃς μαζί του.

Τὸ πρόσωπον τῆς νεάνιδος ἐφαιδρύνθη ἐξαίφνης καὶ ἀπήστραψαν ὑπὸ χαρᾶς οἱ ὀφθαλμοί της.

— Ὦ ! πατέρα, πατέρα ! ὑπέλαβε.

Καὶ ἀναλυθεῖσα εἰς λυγμοὺς ἔκρυψε τὴν ὡραίαν ξανθὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ κόμητος, ὅστις περιλαβὼν τὴν θυγατέρα του ἐντὸς τῶν βραχιόνων του, συνέθλιψεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας του.

ΚΓ'

Μία ἑσπερίς.

Τὴν ἑπομένην ὁ κόμης Δελασὲρ ἀφίκετο εἰς τῆς θυγατρός του περὶ τὴν δευτέραν ὥραν. ἀφοῦ δὲ διὰ μακρῶν ὡμίλησε πρὸς τὴν κυρίαν Δελῶρμ, προσεκάλεσε τὴν Χρυσαυγήν.

— Βλέπεις, τῷ εἶπεν ἡ νεᾶνις, ἐφύλαξα τὴν ὑπόσχεσίν μου καὶ εἶμαι φαιδρὰ σήμερον.

Καὶ ὄντως, ἦτο εὔθυμος, ἀλλ' ὁ κόμης δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι ἦτο βεβιασμένη ἡ εὐθυμία ἐκείνη.

— Καὶ ἐγώ, ἀπεκρίθη, ἔρχομαι νὰ σοῦ ἀναγγείλω ὅσι ἐφρόντισα νὰ φυλάξω τὴν ἰδικήν μου. Σήμερον μάλιστα, ἀπόψε, θὰ εἰσέλθῃς κατὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸν κόσμον. Θὰ εὑρεθῆς εἰς μεγάλην συναναστροφήν. εἰς αἴθουσαν μεγαλοπρεπῶς φωτισμένην, μεταξὺ πολυαρίθμου ὁμηγύρεως ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν· ἀλλὰ μὴ τρομάξῃς, παιδί μου, θὰ σὲ ὑποδεχθῇ ἡ μαρκησία Δεμομπεραί, ὡς νὰ ἦσο κόρη της, καὶ δὲν θὰ ἦσαι ὀλιγώτερον ὡραία μεταξὺ τῶν νεαρῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ ἦναι ἐκεῖ. Θὰ παίξουν μουσικήν, θὰ χορεύσουν, καὶ ἴσως σὲ παρακαλέσουν καὶ σὲ νὰ τραγῳδήσῃς.

— Ὦ ! δὲν θὰ τολμήσω ποτέ.

— Θὰ προσπαθήσῃς νὰ εὐαρεστήσῃς τὴν κυρίαν μαρκησίαν Δεμομπεραί. Μεταξὺ τῶν νέων, τοὺς ὁποίους προσεκάλεσεν ἡ μαρκησία εἰς τὴν ἑσπερίδα. θὰ ἦναι καὶ ὁ κύριος Ἀδριανός.

Τὸ μέτωπον τῆς νεάνιδος ἐκαλύφθη ὑπὸ ἐρυθήματος.

—Τὸν γνωρίζει λοιπὸν ἡ κυρία Δεμομπεραί ; εἶπεν.

— Βέβαια, μολονότι ἔπαυσεν ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν βλέπῃ· ἀλλὰ κατ' αἴτησίν μου τὸν προσεκάλεσε χθὲς τὸ ἑσπέρας καὶ θὰ ὑπάγῃ.

Ἡ Χρυσαυγὴ ἐστήριξε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς καρδίας της, ὡς ἂν εἰ ἤθελε νὰ περιστείλῃ τοὺς σφοδροὺς παλμοὺς αὐτῆς.

— Καὶ τί ἐνδύματα θὰ φορέσω ; ὑπέλαβεν.

— Συνενοήθην περὶ τούτου μετὰ τῆς μητρός σου, καὶ ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐνδυθῆς ἀπόψε ἀκριβῶς τὰ φορέματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐφόρεις εἰς τὸ θέατρον.

Ἡ κυρία Δουράνδου μοὶ εἶπεν ὅτι τὰ φορέματα ἐκεῖνα μοῦ ἐπήγαιναν θαυμάσια.

— Ἀπόψε θὰ ἦσαι ὡραιοτάτη. Τώρα, κόρη μου, θὰ σοῦ δώσω μερικὰς συστάσεις, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ μὴ λησμονήσῃς. Τὴν φορὰν αὐτὴν διακυβεύεται τὸ μέλλον καὶ ἡ εὐδαιμονία σου. Ἀγαπᾷς τὸν Ἀδριανόν. . . σοὶ εἶπον καὶ σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι θὰ ἦναι σύζυγός σου. Ἀλλὰ πρέπει, πρόσεξε νὰ μ' ἐννοήσῃς καλῶς, πρέπει νὰ σὲ ἀγαπᾷ καὶ ἐκεῖνος, ὡς εἶσαι ἀξία ν' ἀγαπᾶσαι· πρέπει τέλος νὰ ἦναι παντάπασιν ἀντάξιός σου. Καθ' ἣν ἡμέραν θὰ τῷ εἴπω : «Σοὶ δίδω τὴν κόρην μου», θέλω νὰ ἔχω τότε πᾶσαν ἐγγύησιν περὶ τοῦ μέλλοντός σου, τὰς δ' ἐγγυήσεις αὐτάς, ἀγαπητὴ Χρυσαυγή, δὲν τὰς ἔχω σήμερον, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ περιμένῃς ἀκόμη ὀλίγον.

»Δὲν δύναμαι νὰ γνωρίζω ἐκ τῶν προτέρων τί θὰ συμβῇ αὐτὴν τὴν ἑσπέραν εἰς τῆς μαρκησίας Δεμομπεραί, ἀλλ' ὁ Ἀδριανὸς θὰ σὲ ἀναγνωρίσῃ καὶ θὰ σοὶ ὁμιλήσῃ. Λοιπόν, Χρυσαυγή, ἰδοὺ αἱ συστάσεις τοῦ πατρός σου, ἤ, ἐὰν προτιμᾷς, αἱ διαταγαὶ τὰς ὁποίας σοὶ δίδει· θὰ προσποιηθῆς ὅτι δὲν ἀναγνωρίζεις τὸν Ἀδριανόν, ὅ,τιδήποτε δὲ καὶ ἂν σοὶ εἴπῃ, σὺ θὰ ὑποκριθῆς ὅτι δὲν τὸν ἐννοεῖς. Θέλω, μ' ἐννοεῖς ; νὰ μὴ βεβαιωθῇ ὅτι εἶσαι ἡ νέα, τὴν ὁποίαν εἶδεν εἰς Κορδελιέρην.

— Ναί, πατέρα, ἀλλὰ διατί, διατί ;

— Χρυσαυγή, τὸ ἀπαιτῶ διὰ λόγους, τοὺς ὁποίους εἶναι ἀδύνατον νὰ εἴπω. Μὴ μὲ ἐρωτᾷς, διότι δὲν δύναμαι νὰ ἀπαντήσω, ὑπάκουσον τυφλῶς εἰς τὸν πατέρα σου. Ἠξεύρω καλῶς ὅτι ἀπαιτῶ δύσκολον πρᾶγμα, καὶ θὰ σοὶ στοιχίσῃ πολύ. Θὰ ἔχῃς ἀνάγκην μεγάλης δυνάμεως διὰ νὰ μὴ προδοθῆς, ἀλλὰ θὰ ἀντλήσῃς τὴν δύναμιν αὐτὴν διότι πρέπει. Πρόκειται, ἐπαναλαμβάνω, κόρη μου, περὶ τῆς εὐδαιμονίας καὶ τοῦ μέλλοντός σου· ἆ ! μὴ τὰ διακυβεύσῃς !

— Θὰ κάμω ὅ,τι θέλετε, εἶπεν ἡ νεᾶνις.

— Καλά, παιδί μου, καλά, ὥστε αἰσθάνεσαι ὅτι θὰ ἔχῃς τὴν ἀπαιτουμένην δύναμιν.

— Πατέρα ἐπανέλαβε θὰ σκέπτωμαι σέ !

Ὁ κόμης ἔλαβεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλαν του καὶ τὴν περιεπτύχθη μετὰ παραφορᾶς.

— Ἔλα, εἶπεν, εἰς τὰς φλέβας σου ῥέει τὸ αἷμά μου.

Μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν ἐπανέλαβεν :

— Αὔριον θὰ ἔλθω ἐνωρὶς καὶ θὰ μοῦ διηγηθῆς ὅλα, διότι ἔχω ἀνάγκην νὰ τὰ μάθω.

. . . . . .

Ἐσήμαινεν ἡ δεκάτη, ὅτε ἡ ἅμαξα τῆς κυρίας Δελῶρμ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μεγάρου Δεμομπεραί, τὰ παράθυρα τοῦ ὁποίου ἐφωτίζοντο πάντα λαμπρῶς.

Ἡ κυρία Δελῶρμ καὶ ἡ Χρυσαυγὴ ἐξῆλθον τῆς ἁμάξης καὶ ἀναβᾶσαι τὴν μεγάλην μαρμαρίνην ταπητόστρωτον καὶ ἀνθοστόλιστον κλίμακα εἰσῆλθον εἰς μέγα τετράγωνον δωματιον, ἔνθα δύο ὑπηρέται σιωπηλῶς ἱστάμενοι καὶ μελανὰ ἐνδεδυμένοι ἔλαβον τὰς μηλωτὰς αὐτῶν.

Ἕτεροι δύο θεράποντες, ἐκτελοῦντες καθήκοντα θυρωρῶν, ἵσταντο σοβαρῶς ἑκατέρωθεν τῆς θύρας τῆς αἰθούσης.

Ἡ κυρία Δελῶρμ εἶπε τὸ ὄνομά της, ὁ εἷς δ' αὐτῶν, ἀνοίξας τὴν δίφυλλον θύραν, ἀνήγγελεν ἠχηρᾷ τῇ φωνῇ τὴν ἔλευσιν τῶν δύο γυναικῶν, εἰπών :

— Ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς Δελώρμ.

Ἐν μέσῳ τῶν περιέργων βλεμμάτων ἐπέκεινα τῶν ἑκατὸν προσώπων ἡ κυρία Δελὼρμ καὶ ἡ δεσποινὶς Χρυσαυγὴ εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, τεθαμβωμέναι ὑπὸ τοῦ φωτισμοῦ, ὃν ἐξέπεμπον τὰ πολύφωτα, καὶ τῆς μαρμαρυγῆς τῶν πανταχόθεν ἐξαστραπτόντων πολυτίμων λίθων, εὐθὺς δ' ἡ μαρκησία ἐγερθεῖσα ἐκ τοῦ ὁμίλου προσώπων τινῶν πρὸς ἃ διελέγετο, ἔσπευσε πρὸς αὐτάς.

Ταυτοχρόνως ἐν τῇ ἄκρᾳ τῆς αἰθούσης νέος τις ἠγέρθη ὡς ἂν εἰ ἐλατήριον ὤθησεν αὐτόν.

Ἦτο ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν.

Ὡς ἐν τῷ Μελοδράματι, καὶ ἐν τῇ ὁμηγύρει ταύτῃ ἠκούσθη ψίθυρος προξενηθεὶς ὑπὸ τοῦ θαυμασμοῦ τῶν παρεστώτων, ὠχρὸς δὲ ὁ Ἀδριανός, ριγῶν, πλήρης ἀγωνίας καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς κυρίας Δελὼρμ καὶ τῆς νεαρᾶς κόρης ἐστραμμένους ἔχων ἀνέμενεν.

— Καλῶς ὡρίσατε, ἀγαπητὴ κυρία, εἶπεν ἡ μαρκησία, τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὴν κυρίαν Δελώρμ.

Εἶτα στραφεῖσα ζωηρῶς πρὸς τὴν Χρυσαυγήν, περιέβαλεν αὐτὴν διὰ βλέμματος ἐταστικοῦ καὶ ἐπὶ στιγμὴν ἀκίνητος καὶ ἄφωνος διατελέσασα, ἐξίστατο ἀποθαυμάζουσα αὐτήν.

Ἡ Χρυσαυγὴ τεθορυβημένη, τεταραγμένη καὶ συγκεχυμένη ἐψέλλισεν ἀκατανοήτους τινὰς λέξεις, παρατηρήσασα δὲ τὴν ἀμηχανίαν τῆς νεάνιδος ἡ μαρκησία :

— Ἄ ! καλό μου κορίτσι, εἶπεν ἀνοίγουσα τὰς ἀγκάλας καὶ μετὰ φωνῆς ἀρκούντως ἰσχυράς, ὥστε ν' ἀκουσθῇ παρὰ πάντων, ἐναγκαλίσου με λοιπόν !

— Ὤ ! κυρία, εἶπεν ἡ νεᾶνις μὲ συγκεκινημένην φωνὴν καὶ αἰσθανομένη ἑαυτὴν συνθλιβομένην ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς μαρκησίας.

Αὕτη τῇ εἶπε χαμολοφώνως περιπτυσσομένη αὐτήν :

— Δὲν μὲ γνωρίζεις ἀκόμη, κορίτσι μου, ἀλλὰ μάθε ὅτι ἡ μαρκησία Δεμομπεραὶ εἶναι φίλη σου !

Ὅτε ἡ μαρκησία ἔφθασεν εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης κρατοῦσα τὴν νεάνιδα ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ τῇ εἶπε νὰ καθήσῃ ἐπὶ τῆς ἕδρας, ἐφ' ἧς ἡ ἰδία ἐκάθητο πρὸ ὀλίγου, μεταξὺ τοῦ γέροντος δουκὸς Δεμωπερτουὶ καὶ τῆς ὡραίας δουκίσσης Δεκλαράνς, ἐφάνησαν δύο δάκρυα ἐπὶ τῶν παρειῶν της.

— Τί σημαίνει αὐτό ; ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἀδριανός· εἶμαι ἆρά γε ἔξυπνος καὶ δὲν εἶναι ὄνειρον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον βλέπω ;... Ἀλλὰ τί μοῦ εἶπε λοιπὸν ὁ Σανζάκ ; Ἂς ἴδωμεν, ἠπατήθη ἆρά γε ἢ ἠθέλησε νὰ μὲ ἀπατήσῃ ;

Οἱ θεράποντες ἐξηκολούθουν ν' ἀναγγέλωσι τοὺς ἀφικνουμένους, αἱ αἴθουσαι ἐπληροῦντο προσκεκλημένων καὶ αἱ συνομιλίαι ἐγίνοντο στενότεραι.

Ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τὸ θέαμα ἦτο μεγαλοπρεπές, πανταχοῦ δὲ ἀπήστραπτον ἀδάμαντες, μαργαρῖται, σμάραγδοι καὶ ἄλλοι πολύτιμοι λίθοι, πέριξ δὲ τῶν πολυφώτων ἦσαν περιπεπλεγμένα φιλοκάλως τεχνητὰ ἄνθη, ἐνῷ ἕτερα ἄνθη, φυσικὰ ὅμως ταῦτα, ἄνθη πάσης ἐποχῆς ἐξ Ἰταλίας, διέδιδον τὴν ἀρωματώδη αὐτῶν ὀσμὴν ἐκ τῶν τιμαλφῶν δοχείων τῶν Σεβρῶν, τῆς Συνικῆς, τῆς Ἰαπωνίας, ἐν οἷς ἦσαν τεθειμένα.

Ἐνόμιζέ τις ὅτι εὑρίσκετο ἐν μαγευτικῇ τινι χώρᾳ τοῦ βασιλείου τῶν νυμφῶν.

Ἡ μαρκησία, ἀφοῦ συνωμίλησεν ἐπ' ὀλίγον μετὰ τοῦ δουκὸς καὶ τῆς δουκίσσης, πρὸς οὓς ἐπαρουσίασε τὴν νεάνιδα, ἀπεμακρύνθη καὶ περιῆλθε τὴν αἴθουσαν, ποῦ μὲν προσφέρουσα τὴν χεῖρα, ποῦ δὲ ἀπευθύνουσα εὐμενῆ λέξιν ἢ μειδίαμα.

Διαβᾶσα δὲ πρὸ τοῦ Ἀδριανοῦ τῷ εἶπε φιλικῶς :

— Νὰ δὰ ποῦ ἦλθες, κατεργάρη !

Καὶ ἔμελλε νὰ ἀπομακρυνθῇ, ἀλλ' ὁ νέος ἀνεχαίτισεν αὐτὴν διὰ τῶν ἑξῆς λέξεων.

— Κυρία μαρκησία, μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ὁμιλήσω ;

— Ἐννοῶ, ἀπεκρίθη γελῶσα, θέλεις νὰ δικαιολογηθῇς· καλά, σὲ συγχωρῶ.

— Εὐχαριστῶ, ἀλλ' ἔχω κἄτι νὰ σᾶς ἐρωτήσω.

— Τότε ὡμίλησε, σὲ ἀκούω.

— Ποία εἶναι ἡ κυρία ἐκείνη καὶ ἡ ὡραία νέα, αἱ ὁποῖαι κάθηνται πλησίον τοῦ δουκὸς Δεμωπερτουὶ καὶ τῆς κυρίας δουκίσσης Δεκλαράνς ;

— Ἡ κυρία Δελὼρμ καὶ ἡ θυγάτηρ της.

— Τὰς γνωρίζετε καλά ;

— Βεβαίως, διότι ἄλλως δὲν θὰ ἤρχοντο ἐδῶ.

— Γνωρίζετε ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ τὴν δεσποινίδα Δελώρμ ;

— Ἀφ' ὅτου ἐγεννήθη· τὴν εἶδα γεννωμένην· ἀλλὰ μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, διατί μοὶ ἀπευθύνετε τὰς παραδόξους αὐτὰς ἐρωτήσεις ;

— Διότι... ἐνόμιζον... ὑπέθετον... ἔ... ἐψέλλισε μετ' ἀμηχανίας ὁ Ἀδριανός.

— Λοιπὸν διὰ νὰ σὲ ἀπαλλάξω ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ ἔ... ἔ... ἔ... μάθε, ἀγαπητὲ μαρκήσιε, ὅτι ἡ κυρία Δελὼρμ εἶναι μία ἀπὸ τὰς καλλιτέρας μου φίλας, καὶ ὅτι ἀγαπῶ τὴν κόρην της, ὡς νὰ ἦτο ἰδική μου.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἡ μαρκησία ἀπεχώρησεν ἀποτόμως.

Ὁ Ἀδριανὸς διετέλει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐν ἀμηχανίᾳ καὶ δὲν ἤξευρε πλέον τί νὰ σκεφθῇ !

Τί ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ ;

Τί ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ;

Οἱ λόγοι τῆς κυρίας Δεμομπεραὶ ἀντὶ νὰ τὸν καθησυχάσωσιν ηὔξησαν ἔτι μᾶλλον τὴν ταραχήν του.

Ἡ δεσποινὶς Δελὼρμ ἐκάθητο ὄχι μακρὰν αὐτοῦ, ἀποκρινομένη ἀλληλοδιαδόχως μετὰ θελκτικῆς χάριτος πρὸς τὸν γέροντα δοῦκα καὶ πρὸς τὴν δούκισσαν, οἵτινες τὴν ἠρώτων.

Ἠπατᾶτο πράγματι, ἢ ἦτο παίγνιον ἀπιστεύτου τινὸς φαινομένου ὀπτικῆς ;

Ἀνεγνώριζε τὴν Χρυσαυγήν, ἀλλὰ τὴν Χρυσαυγὴν μὲ φαιδρότερον τὸ μέτωπον καὶ φλογερώτερον τὸ βλέμμα ὑπὸ τῆς νοημοσύνης, τὴν Χρυσαυγὴν μυριάκις ὡραιοτέραν καὶ ἐπαγωγοτέραν ἢ ἄλλοτε.

Καὶ μολονότι οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἡ καρδία του τῷ ἔλεγον : « Ἐκείνη εἶναι!», ὅταν ὅμως τὴν ὑπὸ τῆς χάριτος καὶ τοῦ κάλλους ἀκτινοβολοῦσαν ταύτην νέαν παρέβαλλε πρὸς τὴν ἡλίθιον κόρην τῆς Κορδελιέρης, δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ πιστεύσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ἠδύνατο ἆρά γε νὰ γίνῃ τοσοῦτον πλήρης μεταμόρφωσις ;

Δὲν παρεδέχετο τοῦτο καὶ ἀμφέβαλλε· καὶ ἡ ἀμφιβολία αὕτη τὸν ἔκαμνε νὰ ὑποφέρῃ σκληρῶς.

Αἴφνης ἔπαυσαν αἱ διαλέξεις καὶ μεγάλη σιωπὴ ἐγένετο ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Ἀνὴρ μελάγχρους, μικρὸς τὸ ἀνάστημα, μὲ τὸν ὀφθαλμὸν ζωηρὸν καὶ λάμποντα, μὲ μέτωπον ἐμφαῖνον νοημοσύνην καὶ μελανοπώγων, ἐνεφανίσθη κρατῶν βιολίον.

Τὸ ὄνομα τοῦ Σιβόρη διέδραμεν ἀμέσως τὴν αἴθουσαν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον.

Ὁ διάσημος βιολιστὴς ἔπαιξε μουσικὸν τεμάχιον ὑπ' αὐτοῦ συντεθὲν μετὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῷ τέχνης καὶ χάριτος.

Μετ' αὐτὸν ἔπαιξαν πολλοὶ ἄλλοι καλλιτέχναι, ἐπίσης διάσημοι, πάντες δὲ ἐχειροκροτήθησαν.

Πρὸ ὀλίγου ἤδη ἡ μαρκησία Δεμομπεραὶ ἐκάθητο μεταξὺ ὁμίλου, τὸ κέντρον τοῦ ὁποίου ἀπετέλουν ἡ κυρία Δελώρμ, ἡ Χρυσαυγή, ὁ δοὺξ καὶ ἡ δούκισσα, καὶ πρὸς ὃν ὁ Ἀδριανὸς ἐπλησίασεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Νεᾶνίς τις ἔπαιξεν ὡραίαν φαντασίαν ἐπὶ κλειδοκυμβάλου χειροκροτηθεῖσα. ὅτε δ' ἔπαυσαν τὰ χειροκροτήματα, ἐγερθεῖσα ἡ μαρκησία καὶ ἀποταθεῖσα πρὸς τοὺς περιστοιχίζοντας αὐτήν,

— Ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς κάμω μίαν ἔκπληξιν, εἶπεν· ἔχομεν ἐδῶ πλησίον μου ὡραίαν νέαν καὶ ἠξεύρω ὅτι ἔχει ἁρμονικωτάτην φωνήν· τραγῳδεῖ θαυμάσια.

Στραφεῖσα δ' εἶτα πρὸς τὴν Χρυσαυγήν,

— Γιὰ σένα λέγω, κορίτσι μου, ἐπανέλαβεν.

Ἡ νεᾶνις ἐγένετο καταπόρφυρος.

— Ἔλα, μικροῦλά μου, κάμε μας τὴν χάριν νὰ τραγῳδήσῃς.

— Πρὸς χάριν σας, κυρία μαρκησία καὶ πρὸς χάριν τῶν φίλων σας θὰ τραγῳδήσω εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη περιδεῶς ἡ Χρυσαυγή, ἀλλ' ἄνευ μουσικῆς δὲν εἰμπορῶ.

— Ὑπάρχουν πολλὰ ᾄσματα, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ εὕρῃς βεβαίως ἕν. Ἔλα, μάτια μου, θὰ κυττάξωμεν.

Καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν νεάνιδα, ἥτις ἠγέρθη ἐρυθρὰ καὶ τρέμουσα καὶ τὴν ὡδήγησε πλησίον τοῦ κλειδοκυμβάλου.

— Ἔλα, εἶπεν ἡ μαρκησία, ἂς ἀναζητήσωμεν. Ἄ ! ἰδού, αὐτὸ μοῦ ἀρέσει. « Ἡ ἡμέρα καὶ τὸ τριαντάφυλλον». Θὰ τὸ ἠξεύρῃς βεβαίως.

— Ναί, κυρία, τὸ ἠξεύρω.

— Λοιπόν, κορίτσι μου, αὐτὸ τὸ τραγοῦδι σὲ παρακαλῶ νὰ τραγουδήσῃς· θὰ σὲ συνοδεύσῃ ὁ κύριος Ἀντέλλης, αἴ, κύριε Ἀντέλλη;

— Θὰ ἦναι μεγάλη τιμὴ δι' ἐμέ, ἀπεκρίθη ὁ ἰταλὸς κλειδοκυμβαλιστὴς ὑποκλινόμενος.

Νέος ψίθυρος θαυμασμοῦ ἠκολούθησε, εἶτα δὲ βαθεῖα ἐπεκράτησε σιωπή.

Ὁ κ. Ἀντέλλης προανέκρουσε τὸ ᾆσμα ἔψαλε δὲ ἡ Χρυσαυγή.

Μιὰ μέρα, ἡ ἡμέρα στὸ τριαντάφυλλο,

Ὁ Ἀδριανὸς ἤκουεν ἱστάμενος ὄρθιος, ἔχων προτεταμένην τὴν κεφαλήν, συνέχων τὴν ἀναπνοήν του καὶ ἀκίνητος ὡς γαλβανισθείς.

Τῇ φορᾷ ταύτῃ, οὐ μόνον τὰ χαρακτηριστικά, ἀλλὰ καὶ τὴν φωνήν της ἀνεγνώριζε.

Καὶ τὸ ᾆσμα τοῦτο, τὸ λησμονηθέν, καὶ τὸ ἄγνωστον ἠδύνατο νὰ τραγῳδήσῃ ἄλλη πλὴν τῆς Χρυσαυγῆς;

Ὅτε ἡ νεᾶνις ἔψαλε τὴν πρώτην στροφήν, τὰ χειροκροτήματα ἠκούσθησαν ὡς βροντή, πάντες δὲ ἀνεφώνησαν «εὖγε!»

Βεβαίως ποτὲ νεᾶνις εἰσερχομένη εἰς τὸν κόσμον ἤρατο τοιαύτην ἐπιτυχίαν καὶ ἀνταξίαν ὁμολογητέον κατὰ πάντα.

Ὁ Ἀδριανὸς ἦτο καταπεπληγμένος καὶ σπασμωδικὸς τρόμος ἐτάρασσε τὰ μέλη αὐτοῦ, ἐὰν δὲ δὲν ἠμποδίζετο ὑπὸ ἀνθρωπίνου φραγμοῦ, θὰ ἐξώρμα ὅπως γονυπετήσῃ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς ἀοιδοῦ.

— Ὦ! θὰ τρελλαθῶ! ἐψιθύρισε στηρίξας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ καθίδρου μετώπου αὐτοῦ.

Μετὰ τὴν τελευταίαν στροφήν, ἐνῷ πάντες ἐχειροκρότουν, ἡ κυρία Δεμομπεραί, κατενθουσιασμένη, ὡς πάντες, ἀναφανδὸν τῇ φορᾷ ταύτῃ, περιεπτύξατο τὴν Χρυσαυγὴν δὶς ἐπὶ τῶν παρειῶν.

Τὰ χειροκροτήματα ἐδιπλασιάσθησαν τότε ἀμέσως, ἐσήμαινον δὲ ταῦτα ἀνευφημίας τῆς Χρυσαυγῆς ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας δὲν εὐτυχοῦσι πάντοτε καὶ αἱ διασημότεραι τῶν ἀοιδῶν.

Τότε ἡ ὁμήγυρις περιεστοίχισε τὴν καταπεπληγμένην Χρυσαυγὴν καὶ θερμῶς συνεχάρη αὐτῇ.

Εὐτυχῶς γέρων στρατηγός, φίλος τῆς μαρκησίας, προσελθὼν προσήνεγκε τῇ Χρυσαυγῇ τὸν βραχίονα καὶ ὡδήγησεν αὐτὴν πλησίον τῆς συζύγου καὶ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ.

— Ποία χάρις εἰς αὐτὴν τὴν κόρην!

— Νομίζει κανεὶς ὅτι ἔχει ἐμπρός του βασίλισσαν!

— Ἡ ὡραιότης της εἶναι ἀπαράμιλλος.

— Τί θαυμασία κόμη!

— Τί ἐξαίρετος φωνή!

— Τραγῳδεῖ ὡς ἄγγελος!

— Τί γλυκὺ βλέμμα!

— Τί θελκτικὸν μειδίαμα!

— Νεότητα, χάριν, ὡραιότητα, προτερήματα, ὅλα τὰ ἔχει ἐπάνω της!

— Ἡ μαρκησία Δεμομπεραὶ εἶπεν ὅτι ἔχει δεκαπέντε ἑκατομμύρια!

— Ἡ μαρκησία καὶ ἡ κυρία Δελῶρμ εἶναι στεναὶ φίλαι!

— Ἡ κυρία Δεμομπεραὶ ἀγαπᾷ τὴν δεσποινίδα Δελῶρμ, ὡς νὰ ἦτο κόρη της, καὶ τὸ λέγει εἰς ὅλους.

Ταῦτα ἤκουεν ὁ μαρκήσιος λεγόμενα πέριξ αὐτοῦ.

Ὁ ἀτυχὴς διετέλει ἐν ἀπεριγράπτῳ καταστάσει· ἡ κεφαλή του ἐφλογίζετο καὶ ὅτε τὸν ἔβλεπέ τις πηγαινοερχόμενον, συνωθοῦντα τοὺς μὲν καὶ πατοῦντα ἄλλους ἐπὶ τῶν ποδῶν καὶ τῶν μακρῶν ἐσθήτων, θὰ τὸν ἐξελάμβανεν ὡς δραπέτην φρενοκομείου.

Ἡ Χρυσαυγὴ ἀφοῦ ὡμίλησεν ἐπὶ μικρὸν μετὰ τῶν θυγατέρων τοῦ στρατηγοῦ, ἐγένετο ἀφῃρημένη, σύννους καὶ ἀνήσυχος· εἶχε παρατηρήσει τὸν Ἀδριανόν.

— Μήπως ὑποφέρεις, κόρη μου; τὴν ἠρώτησεν ἡ κυρία Δελῶρμ καθήσασα πλησίον της.

— Ὄχι, ἀπεκρίθη.

Ἡ Χρυσαυγὴ οὐδόλως παρετήρησε τὴν πέριξ αὐτῆς γενομένην κίνησιν.

Ἡ μουσικὴ συμφωνία εἶχε τελειώσει, δωδεκὰς δὲ περίπου μουσικῶν ἀποτελούντων ὀρχήστραν διὰ χορὸν ἐτοποθετοῦντο περὶ τὸν ἀρχιμουσικόν.

Οἱ ὑπηρέται παρεμέριζον τὰ ἀνάκλιντρα καὶ τὰς ἕδρας, καθόσον ἔμελλε ν' ἀρχίσῃ ὁ χορός.

Ὅτε ἤρχισεν οὗτος, νέος τις ἐπλησίασε πρὸς τὴν Χρυσαυγὴν καὶ τὴν προσεκάλεσε νὰ χορεύσωσι τετράχορον· αὕτη ὅμως δὲν τὸν ἤκουσε καὶ μετέβη νὰ προσκαλέσῃ ἄλλην νεάνιδα.

Κατὰ τὸν χορὸν ὁ Ἀδριανὸς ἐπλησίασε πρὸς τὴν Χρυσαυγήν, ὠθούμενος ὑπὸ ἀκατασχέτου δυνάμεως, ἀλλ' ἐπειδὴ εὑρίσκετο ἐκεῖ ἡ κυρία Δελῶρμ, δὲν ἐτόλμησε νὰ τῇ ὁμιλήσῃ.

Ἡ Χρυσαυγὴ τεταπεινωμένους ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς, δὲν ἔβλεπε τὸν Ἀδριανὸν τὸ παράπαν καίτοι ἠσθάνετο ὅτι εὑρίσκετο πλησίον της.

Αἴφνης ἀνετινάχθη, ὡς ἀποτόμως ἀφυπνιζόμενος.

Ἡ χεὶρ τῆς κυρίας Δεμομπεραὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτῆς.

— Ἀγαπητή, τῇ εἶπεν ἡ μαρκησία, ἡ μουσικὴ θὰ παίξῃ τώρα βάλς· δὲν θέλεις νὰ χορεύσῃς; ποῦ εἶσαι; θὰ χορεύσῃς μὲ τὸν κύριον ἀπ' ἐδῶ, ὁ ὁποῖος χορεύει ἐξαίρετα, προσέθηκε δείξασα τὸν Ἀδριανόν.

Ὁ νέος ἐπλησίασε τότε καὶ εἶπε μετὰ τρεμούσης φωνῆς:

— Ἐπιθυμεῖ ἡ δεσποινὶς νὰ μοῦ κάμῃ τὴν τιμὴν αὐτήν;

Ἡ Χρυσαυγὴ ὠχρίασεν αἴφνης.

— Νὰ σᾶς συστήσω, ἐπανέλαβεν ἡ μαρκησία. Ἀγαπητὴ κόρη, σοὶ παρουσιάζω τὸν κύριον μαρκήσιον Ἀδριανὸν Βερβεῖν, ἕνα τῶν φίλων μου.

Ἐξέλιπεν ἡ ὠχρότης τῆς νεάνιδος, καὶ ἐγένετο πάλιν ἐρυθρά.

— Ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν, ἐπανέλαβε χαμηλοφώνως ταπεινώσασα τὴν κεφαλήν.

Ἡ μαρκησία ἔλαβε τὴν χεῖρα αὐτῆς καὶ τὴν ἔθηκεν ἐντὸς τῆς χειρὸς τοῦ Ἀδριανοῦ.

Ἀμφότεραι αἱ χεῖρες ἔτρεμον.

— Μόλις ἠξεύρω νὰ χορεύω βάλς, ἐψιθύρισεν ἡ Χρυσαυγή.

— Θὰ σᾶς ὁδηγήσω, δεσποινίς, ἀπεκρίθη ὁ Ἀδριανός.

Ἡ Χρυσαυγὴ ἠγέρθη, ἔπαλλε δὲ βιαίως ἡ καρδία της.

Ὁ χορὸς ἤρχισε καὶ οἱ χορευταὶ ἤρξαντο κατ' ἀρχὰς μὲν στρεφόμενοι ἠρέμα, εἶτα δὲ ταχύτερον καὶ ἐστροφοδινοῦντο κατόπιν ἐν μέσῳ τῶν ἁρμονικῶν ἤχων τῆς μουσικῆς.

Αἴφνης ὁ μαρκήσιος ἠσθάνθη τὸ σῶμα τῆς νεάνιδος βαρύνον ἐπ' αὐτοῦ καὶ εἶδεν αὐτὴν ὠχριάσασαν δεινῶς.

— Ὑποφέρετε; εἶπε σταθείς.

— Πνίγομαι... θέλω ἀέρα... εἶπεν ἀσθμαίνουσα ἡ Χρυσαυγή.

Ὁ Ἀδριανὸς εἶδεν ὑπάνοικτον θύραν, λαβὼν δὲ τὴν νεάνιδα εἰσήγαγεν εἰς μικρὸν δωμάτιον, ἔνθα ἀμέσως ἔπεσεν ἐπὶ ἀνακλίντρου.

Ὁ νέος δραμὼν πρὸς τὸ παράθυρον ἤνοιξε αὐτό.

Ὁ ἀὴρ τῆς νυκτὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐδρόσισε τὸ μέτωπον τῆς Χρυσαυγῆς.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐπλησίασεν εἶτα:

— Πῶς εἶσθε; τὴν ἠρώτησεν.

— Καλλίτερα, πολὺ καλλίτερα· ὁ καθαρὸς ἀὴρ μὲ ζωογονεῖ. Εὐχαριστῶ, κύριε.

Ἐνδεχόμενον νὰ κρυολογήσετε, θέλετε νὰ κλείσω τὸ παράθυρον;

— Ὄχι, ὄχι ἀκόμη.

Καὶ ἐγερθεῖσα ἐβημάτισεν ὀλίγον ἐν τῷ δωματίῳ.

Ὁ Ἀδριανὸς παρετήρει αὐτὴν μετὰ προσοχῆς καὶ μεριμνῆς μητρὸς ἐπαγρυπνούσης ἐπὶ τῶν πρώτων βημάτων τοῦ τέκνου της· ἔμεινεν ὅμως ἀκίνητος ἐν τῇ θέσει αὐτοῦ, ἀπορῶν τί ἔμελλε νὰ πράξῃ.

Ἡ Χρυσαυγὴ ἐξῆλθεν εἰς τὸν ἐξώστην καὶ ἐστηρίχθη ἐπ' αὐτοῦ· ἔχουσα δὲ μέτωπον πρὸς τὸν ἀέρα ἐφαίνετο θαυμάζουσα τὰς μυριάδας τῶν ἐν τῷ οὐρανῷ ἐγκατεσπαρμένων ἀστέρων.

— Ὄχι, ὄχι, δὲν δύναμαι νὰ ζήσω οὕτω, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἀδριανός· πρέπει νὰ ἐξέλθω τῆς ἀβεβαιότητος αὐτῆς!

[Ἕπεται συνέχεια]

Π.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ ἤτοι: ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἰατροῦ καὶ ὑφηγητοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παίδων ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ μετὰ 21 εἰκόνων. Ἀδετονδρ. 3, 50, χρυσόδ. 4. 50.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ
ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ:
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ
ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου Μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ, ἐν ᾧ πιστῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διῃρημένων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίννης», ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ
ΦΡΑΓΚΩΝ 25.
(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν τελῶν.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ
ἄριστα κατηρτισμένος, ζητεῖ παραδόσεις κατ' οἶκον ἐπὶ μετριωτάτῃ ἀμοιβῇ. — Πληροφορίαι ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 60.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ Σ. ΔΕΝΑΞΑ Ὁδὸς Σταδίου 36. Βισάντο, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλβαζία, Νέκταρ, Βορδώ, Ζαμάτκα. Οἶνοι κοινοὶ πρὸς 80 λεπτὰ τὴν ὀκᾶν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.

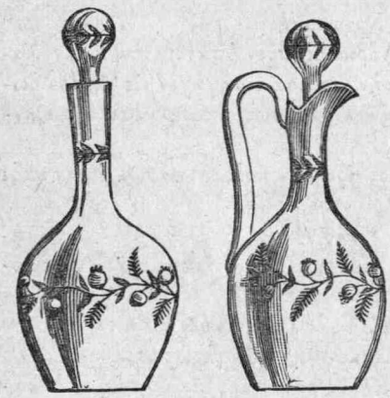

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Εἰς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαθυρινθώδους ἐκτάσεως κατάστημα εὑρίσκεται πλοῦτος σκευῶν ὑελουργικῆς, κρυσταλλουργικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπισκέπτεται συχνὰ τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίζῃ τὸ κατάστημά του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατάστημα τοῦ εἴδους του, ὅπερ ἐπλουτίσθη ἐφέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μὲ κομψά, εὐθηνὰ καὶ ὡραία σκεύη καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινοῦ τῆς τε πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν. Ἔφθασαν ἀλεξίνεμα κηροπήγια δι' ἐπαύλεις.

Τιμαὶ μέτριαι καὶ ὡρισμέναι.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΚΕΛΕΤΟΙ

Καταστήματος, κατάλληλότατοι δι' οἱανδήποτε ἐργασίαν, εἰς εὐθηνοτάτην τιμήν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ ἐπὶ ἐγνωσμένῃ ἐπιτηδειότητι καὶ καλαισθησίᾳ διακινομένη κ. ΘΕΑΝΩ ΔΑΜΑΛΑ διευθύντρια τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ καὶ ἄνωθεν τοῦ φαρμακείου Ὀλυμπίου καταστήματος Γυναικείων φορεμάτων καὶ πίλων εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ εὐχαριστήσῃ πᾶσαν Κυρίαν, ἥτις ἤθελε γίνῃ πελάτις τοῦ ἀνωτέρω καταστήματός της.

Αἱ προσερχόμεναι θὰ εὕρωσι μεγάλην συλλογὴν πίλων ὅλως νεωτάτων καὶ ἰδιορρύθμων σχημάτων, εἰς τιμὰς ταῖς πάσαις προσιτάς.

Εἴσοδος ὁδὸς Κορνάρου ἀριθ. 7.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς 'Αθῆναι Πάτραι Πύργος 'Ολύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	'Ολύμπια	ἀν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
'Αθῆναι	» 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—		ἀν. —	7.00π	3.40	5.05μ
	ἀν. 10.23	—	3.15	4.20μ	Λεχαινὰ	ἄφ. —	8.50	5.18	7.15
'Ακράτα	ἄφ. 12.56	—	5.08	7.25		ἀν. —	8.55	5.24	6.40π
	ἀν. 12.59	6.00π	5.10	—	Πάτραι	ἄφ. —	11.00	7.45	9.15
Αἴγιον	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—		ἀν. 7.45π	11.50	—	4.10μ
Πάτραι	ἄφ. 3.40	9.15	7.20	—	Αἴγιον	ἀν. 9.29	1.08	—	6.25
	ἀν. 4.15	7.15π	4.45μ	—	'Ακράτα	ἄφ. 10.34	1.58	—	7.35
Λεχαινὰ	ἄφ. 6.18	9.45	7.40	—		ἀν. 10.39	2.02	6.20π	—
	ἀν. 6.23	9.50	6.45π	—	Κόρινθος	ἄφ. 1.05	3.55	9.00	—
Πύργος	ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—		ἀν. 1.25	4.10	—	12.00*
	ἀν. 6.30π	11.55	—	5.00	'Αθῆναι	ἄφ. 4.30	7.05	—	3.20
'Ολύμπια	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.55	Πειραιεὺς	ἄφ. 5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	ἀν. 6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἀφ. 2.20	3.50	**Ναύπλιον**	» 8.45	12.15
Ναύπλιον	» 3.00	4.25	Ἄργος	» 9.25	1.20
Τρίπολις	» 6.10	7.20	Κόρινθος	ἀφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρὰ	—	—	—	2.35
Βαρθολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρθολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρὰ	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλλων Ἄργους Ναυπλίου ἓξ ἀμαξοστοιχίαι καθ' ἑκάστην.

6

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

διαθέτει μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνουσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παῖδας ἢ κοράσια.—Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

'Αθῆναι, ὁδὸς Αἰόλου, ἀρ. 192, ἔναντι ξενοδοχείου Στέμματος

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ:

Edler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris.
F. Rolinger Meidlinc et Lassner et Ascher Wien

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγμιαίως παντὸς εἴδους ὡς καὶ λιθογραφημέναι ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλλων — χαράσσονται σφραγῖδες παντὸς εἴδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικὴ ὡς καὶ συμπεπυκνωμένη. Πάστα πολυγράφου—γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐλαιοχρωμάτων—ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτριαι. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

39 — 'Αθῆναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39.

Μεγάλη συλλογὴ ὑποκαμίσων, φωκόλ, κομβίων, χειροκτίων, μπαστουνίων, ὀμβρελῶν, φλανελλῶν κλπ. ἀνδρικῶν εἰδῶν. **Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.**

Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

'Αθῆναι, Ὁδὸς 'Αριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιοτήτων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖος καὶ μή. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτριαι.

ΠΟΥΔΡΑ

ΖΑΚΥΝΘΟΥ τῆς Κυρίας ΒΙΣΒΑΡΔΗ ἀρίστη, βραβευθεῖσα εἰς τὰς Ἐκθέσεις Παρισίων καὶ Ὀλυμπίων, εἰς κουτία, καὶ τιμώμενον ἕκαστον δραχμῆς 1, πωλεῖται εἰς τὸ κουρεῖον ΑΨΕ-ΣΒΥΣΕ, παρὰ τὴν πλατεῖαν Ὁμονοίας.

Η ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ 'Αμίτσις εὑρίσκεται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ **ΣΙΓΓΕΡ** ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 Ὁδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

Ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνησία.

Διδασκαλία δωρεάν.

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Ἐπισκευὴ δωρεάν.

ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, 10